

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: Handelingen 1, 10 - 11
Middagdienst

Broeders en zusters, op deze feestdag willen we de volken van de aarde oproepen in ons lied om zich in de Here te verblijden. We zullen dat doen door het zingen van Psalm 47 de verzen 1 en 3. Maar we zullen deze dienst beginnen door ons leven in de handen van de Here te leggen. Laten we uit eerbied voor de Here daarbij gaan staan.

- 1. Votum**
- 2. Zegengroet**
- 3. Zingen : Psalm 47 : 1 en 3**
- 4. Gebed voor de opening van het Woord**
- 5. Schriftlezing : Handelingen 1 : 1 – 11**
- 6. Zingen : Gezang 24 : 1, 2 en 3**
- 7. Tekst : Handelingen 1 : 10 - 11**
- 8. Geloofsbelijdenis op de wijs van Gezang 4**
- 9. Dankzegging en gebed**
- 10. Slotzang : Lied 234 : 1 en 2**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, groot en klein,

Veertig dagen liggen er tussen de zondagmorgen dat de Here Jezus opstond uit de dood en deze dag van zijn Hemelvaart. Sommigen hebben misschien de indruk, dat er eigenlijk niet zo veel gebeurd is in die veertig dagen. Een aantal keren is de Here Jezus aan verschillende mensen verschenen om te laten zien dat Hij echt uit de doden was opgestaan. Daarvoor hebben deze veertig dagen ook zeker gediend. Zodat niemand eraan zou twifelen, dat Jezus van Nazareth echt uit de doden is opgestaan.

Maar de noodzaak van deze verschijningen verklaren onvoldoende waarom het nog veertig dagen moest duren voordat de Here Jezus van deze aarde kon weggaan. Het nog lange verblijf van de Here Jezus op aarde moeten we toch vooral zien in het licht van vers 3c. Waar staat dat Hij gedurende veertig dagen aan hen verschijnt om tot hen te spreken over het Koninkrijk van God. Er is dus hard gewerkt in de veertig dagen tussen Pasen en Hemelvaart.

Maar nu is het moment om afscheid te nemen van elkaar gekomen. Op de Olijfberg vlak buiten Jeruzalem gebeurt het. Voor het oog van de apostelen gaat de Here Jezus van de aarde naar de hemel. Waarbij Hij al snel aan het oog van de apostelen wordt onttrokken door een wolk. Maar Hij gaat niet weg zonder nog een laatste boodschap tot de apostelen te richten bij monde van twee engelen. Zo luidt ook het thema van de preek.

Bij het afscheid van zijn kerk op aarde spreekt Jezus nog een laatste woord door twee engelen.

In dit woord:

- 1. Spoort Hij de kerk aan door te wijzen op de aarde.**
- 2. Troost Hij de kerk door te wijzen op de toekomst.**

We zullen dus eerst zien dat de Here Jezus zijn kerk aanspoort door te wijzen op de aarde. Lucas beschrijft heel rustig, zonder zucht naar sensatie, hoe de Here Jezus naar de hemel werd opgenomen. Het was ook een gebeurtenis die met weinig spektakel gepaard ging. Natuurlijk is een Hemelvaart heel bijzonder. Maar vergelijken we de Hemelvaart van de Here Jezus met die van Elia, dan ging het er bij de Here Jezus rustig aan toe. Elia werd in een storm naar de hemel gevoerd in een vurige wagen met vurige paarden ervoor. Maar de Here Jezus werd opgenomen. Hoe? Dat vertelt de Bijbel ons niet. Waarschijnlijk kwamen de voeten van de Here Jezus gewoon los van de aarde en

ging Hij zo omhoog. Om vervolgens uit het zicht van de apostelen te verdwijnen doordat een wolk tussen de Here en hun in schuift .

Maar hoewel de Here Jezus aan hun oog is onttrokken, blijven ze toch in de richting kijken waarin Hij vertrokken is. Met hun ogen proberen ze de Here Jezus zo lang mogelijk vast te houden. Hun ogen blijven zoeken. Zoeken of ze nog een glimp van Hem kunnen opvangen. Zo blijven ze daar maar naar de hemel staren. Uit dit zoeken van hun Heiland blijkt hun liefde voor de Here Jezus. Ze ervaren zijn weggaan als iets wat echt pijn doet. Ze weten dat ze Hem zullen missen. Hun Here. Die zo vol was van wijsheid en inzicht, van macht en kracht, van geloof en liefde. Hij was hun inspirator, hun steun en toeverlaat. Hij was alles wat zij in een mens zochten. Maar nu was Hij weggegaan. En gedreven door hun liefde blijven ze maar naar de hemel staren.

En terwijl ze daar zo naar de hemel staat te staren, verschijnen er plotseling twee mannen. Mannen in witte kleren. Twee engelen. De apostelen hebben het niet eens in de gaten, dat die mannen er staan. Ze staan maar naar de hemel te staren. Hebben nergens anders oog voor. Tot ze plotseling een onbekende stem horen die tegen ze zegt: "Galileese mannen, wat staat u daar en ziet naar de hemel?" Uit deze woorden blijkt dat ze nog steeds naar de hemel keken toen de engelen hen aanspreken.

Uit de woorden van de engelen wordt ook gelijk duidelijk dat ze geen gewone mensen zijn. Want hoe konden ze weten, dat dit Galileese mannen zijn. Zelf hadden ze nog geen woord gezegd en aan hun kleding zal het ook niet te zien zijn geweest. Maar toch weten ze het.

Hoewel ze hun vraag vriendelijk stellen, ligt er toch ook een licht verwijt in hun vraag. Wat staan jullie daar nou naar de hemel te kijken? Je hoort er zoiets in van: hebben jullie niets beters te doen? Wat doen jullie hier nou nog? Wat denken jullie hiermee te bereiken, met dit gestaar naar de hemel? Door te kijken komt Hij echt niet terug.

Maar waarom deze licht verwijtende toon? Wat is daar nu verkeerd aan om naar de hemel te kijken als je Here, die je zo liefhebt van je weggaat. Wie zal het een mens verwijten dat hij naar de horizon blijft kijken waarin net de trein verdwenen is, die zijn geliefde voor vele maanden bij hem vandaan voert. Waarom maken de engelen de apostelen nu een verwijt?

Er is een klein woordje in vers 11 dat ons op het goede spoor zet. Namelijk het woordje "ook". . "Twee mannen in witte klederen stonden bij hen, die ook zeiden,....." De

engelen sluiten aan bij de woorden die een ander ook al had gesproken. Namelijk bij de woorden van de Here Jezus in vers 4. Waar Hij ze op het hart heeft gebonden om Jeruzalem niet te verlaten, maar te blijven wachten op de belofte van de Vader. Namelijk de belofte dat zij gedoopt zullen worden met de Heilige Geest. En ze sluiten ook aan bij de opdracht van de Here Jezus om zijn getuigen te zijn te Jeruzalem en in geheel Judea en Samaria en tot het uiterste van de aarde.

De apostelen moeten niet naar de hemel blijven staren. In hun hart achter hun Here aan gaan. Ze moeten het oog richten op de aarde. Want ze hebben van hun Here een taak gekregen op aarde. Hun taak ligt op aarde. Hier hebben ze hun taak. Ze moeten niet angstvallig vast willen houden aan de Here Jezus, maar ze moeten Hem laten gaan. Zijn plaats is nu weer in de hemel. Daar is Hij nodig. Hun taak ligt hier. Hier op aarde. Hier op deze aarde. Waar Christus zijn kerk vergadert en bouwt.

De plaats van de kerk is hier op aarde. En wie op aarde is, heeft hier zijn taak. Hoe vroom het misschien ook klinkt: het hart omhoog, het oog naar boven, hier op aarde is het niet. Het is niet vroom. Het is ook niet waar. Want hier is het wel. Hier is onze taak. We hebben onze aandacht te richten op ons werk hier beneden. Natuurlijk wel in verbondenheid met de hemel. Natuurlijk wel in verbondenheid met Jezus Christus, die in de hemel zit. Maar toch is hier onze taak.

En de Here Jezus had zijn discipelen daar al op gewezen. Daar verwijst dat woordje "ook" naar. De engelen sluiten aan bij de woorden van de Here. De Here Jezus had hun ook al duidelijk gemaakt, dat hun taak en hun toekomst hier op aarde ligt. En dat rechtvaardigt ook dat de engelen enig verwijt in hun stem laten doorklinken. Hier op aarde ligt jullie taak en zelfs jullie toekomst.

We zullen in de tweede plaats zien dat de Here Jezus zijn kerk troost door te wijzen op de toekomst.

De Here Jezus gaat weg naar de hemel. En Lucas besteedt ook geen aandacht aan de ontvangst van de Here Jezus in de hemel. We weten ook niet zoveel van die intocht van de Here. Nergens in de Bijbel vinden we er een verslag van. Wel weten we uit het boek Openbaring dat de Here Jezus daar een hoge positie bekleedt en samen met zijn Vader daar aanbeden en verheerlijkt wordt. We weten uit Filippenzen 2 dat Hij door zijn Vader uitermate verhoogd is en de naam boven alle naam ontvangen heeft. Verder weten we uit diverse brieven uit het Nieuwe Testament dat de Here Jezus daar is en

Zich daar voor ons inzet. Met name de brief aan de Hebreëën spreekt over het Hogepriesterlijk werk van de Here Jezus in de hemel. Waar Hij voor ons pleit.

Toch moet het voor de Here Jezus een grootse dag zijn geweest. Want Hij kwam thuis bij zijn Vader, na zijn missie op glorieuze wijze volbracht te hebben. Waarvoor zijn Vader Hem ook geëerd heeft door Hem de naam boven alle naam te geven. Door Hem plaats te laten nemen aan zijn rechterhand. Door Hem alle macht te geven in de hemel en op aarde. Toch moeten wij als kerk ons toch vooral op de aarde concentreren. Niet dat wij ons geluk hier moeten zoeken in de dingen van deze aarde. Ons geluk ligt in Jezus Christus, die in de hemel is. Maar onze taak ligt hier.

Dat maakten de engelen de apostelen duidelijk, door hun blikken weg te trekken van de Here en ze tot de orde te roepen. De orde van de aarde. De orde van het vandaag. Maar tegelijk troosten ze de kleine en jonge kerk. Want ze wijzen er vervolgens op dat het afscheid van de Here Jezus slechts tijdelijk van aard is. Want Hij is nu wel weg gegaan, maar Hij zal ook terugkomen. Op dezelfde wijze waarop Hij is weggegaan, komt Hij terug. Christus zal terugkomen op aarde. Ook Hij heeft zijn oog gericht op de aarde, waar zijn kerk, zijn bruid leeft. En het is ook zijn verlangen om samen te zijn met zijn bruid, zijn duurgekochte kerk. Hier op deze aarde.

Deze wetenschap mag ons dan ook moed geven vandaag. Wij leven in een land en werelddeel dat steeds meer van de Here is vervreemd en steeds minder van zijn goede instellingen wil weten. We ademen ook als kerk de sfeer in van onze tijd. Een sfeer van individualisme en een zekere onverschilligheid. Een sfeer waarin men niet meer gelooft in grote dingen. In grote veranderingen. In een wereld waarin vrede, liefde en rust zullen heersen. Geloven wij nog in een nieuwe toekomst? Willen wij ons daar ook vervolgens voor inzetten? Vaak hoor ik christelijke politici spreken over de bijbelse waarden en normen waardoor ze zich laten leiden. Waarden en normen als gerechtigheid en naastenliefde, zorg voor de schepping. Maar te weinig krijg ik het gevoel dat ze zich nog laten leiden door het ideaal van het Koninkrijk der hemelen. Het Koninkrijk van Jezus Christus. Hebben wij als christenen nog een ideaal voor ogen met deze wereld?

En nog sterker geldt dit voor het kerkelijke leven. Wat is ons ideaal voor de kerk? Geloven we dat het beter kan worden in de kerk? En wat hebben wij ervoor over? De Here Jezus Christus, gelooft vast en zeker in een volmaakte kerk en in een wereld waar

vrede, liefde en rust heersen. Als bewijs van dit geloof gebruikt Hij zondige en zwakke mensen om verder te gaan met het werk dat Hij op aarde begonnen was. Namelijk om de aarde weer terug te brengen in die heerlijke staat die het had voor de zondeval. En dat is ontzettend belangrijk werk. Zo belangrijk dat Hij twee engelen stuurt om hun blikken weg te trekken van de hemel en op de aarde te richten. Hier ligt hun roeping, hun taak en hun toekomst.

Maar tot hun troost en blijdschap mogen ze ook weten: Christus laat ons niet alleen bij het uitvoeren van deze taak. Allereerst moeten zij in Jeruzalem gaan wachten op de Trooster die Hij zal uitstorten in het midden van zijn kerk en die in de gelovigen zijn heerlijke werk zal doen. De kerk wordt nooit terug geworpen op zijn eigen krachten. Zou dat wel gebeuren dan zou de kerk ook binnen de kortste keren verdwijnen. De kerk mag leiding, krachten en gaven van de Heilige Geest verwachten voor het werk waartoe de Here Jezus Christus ons heeft geroepen.

En we mogen ons ook getroost weten, dat Christus uiteindelijk dit werk zal voltooien. Wij zien vaak hoe onvolmaakt ons werk is. We worden er misschien wel eens moedeloos van. Maar wij mogen weten: onze Here zal al die onvolmaaktheid wegnemen en alles zo maken als het bedoeld was. Als Hij terugkomt op de aarde, dan maakt Hij alles volmaakt.

Hemelvaart vieren doen we dus niet, door maar naar de hemel te gaan staren. Nee, Hemelvaart vieren doen wij door hier op aarde als Bruid van Jezus Christus te leven naar zijn geboden en mee te bouwen aan zijn Koninkrijk. In het geloof dat Hij ons door zijn Geest krachten en zegen geeft op dit werk en in het geloof dat Hij het bij zijn wederkomst op de wolken zal volmaken.

Amen